

Бошњачки члан Председништва БиХ Бакир Изетбеговић обзнанио је да је изјава бившег председника Србије Томислава Николића у Бањалуци нешто "јакло лоше и јакло ружно".

Свака му је ка' у Николића

Николић је, наиме, након што му је уручен орден председника РС Милорада Додика на обележавању Дана РС, рекао, између осталог, да том ентитету "од срца жели самосталног и независност".

Или је, можда, због такве изјаве авансно одликован. Како год - све и да се Додик није досетио, Николића је давно ваљало одликовати као ваљда јединог претеклог изданка чувене србијанске школе беседништва, лучоношу реторичара-наиваца старе непаторене Србије и "чувара ватре" те племените вештине из античких времена, старог Рима и још старије Грчке.

Свака му је, вазда, била ка' у Његоша!

Никад није крио високо мишљење о себи.

"Рођен сам на Сретење, велики људи се рађају на велике црквене празнике." (Курир, 16. фебруар 2008)

Сматрао се бржим од Бога.

"Бог је стварао свет шест дана, а ја сам га уздрмао за два." (ФоНет, 13. мај 2007)

Живот га никад није мазио!

"Имао сам несрећно детињство, и у школу сам морао да идем." (Није српски лупати, 2007)

Али је упркос томе остао танане душе.

"Некако сам био тужан док сам читао бајке. Читао сам Ивицу и Марицу, Палчића, и никако да дочекам срећан крај. Сувише препрека има у тим бајкама. Увек се некоме забодје лед у срце." (Европа, јун 2004)

Местимични проблем са образовањем обележиће његову каријеру.

"Нисам завршио факултет, јер није ваљао Закон о универзитету." (Блиц, 31. децембар

1998).

Као и сва деца, волео је спорт.

"То што ради Роналдињо, то је непоновљиво. Као да гледам себе кад сам се као дечак играо на ливади." (Није српски лупати, 2007)

Беспоговорно, готово гротескно, следио је Војислава Шешеља.

"Свака Шешељева књига је добра, честита српска књига, буквар и азбука. Једног дана сваки сељак ће рећи: 'Имам имање, трактор, стоку и књигу Војислава Шешеља', а онај у

граду ће казати: 'Имам посао, стан, здраву децу и књигу Војислава Шешеља.' (Вечерње новости, 17. новембар 2004)

Слободана Милошевића је оптуживао за рат.

"... Ја сам пошао у рат, јер је он (Милошевић, прим. а.) позвао у рат." (Народна скупштина Србије, 1994)

Бориса Тадића је отворено називао усташом:

"Јесте усташа и шта сад." (Блиц, 03. мај 2006)

Славко Ђурувија је био једина особа о којој Николић није променио мишљење.

"Није ми жао што је убијен Ђурувија." (Б92, 21. децембар 2003)

У историју Србије, ипак, као највећи домет Томислава Николића остаће уписан антиципаторски наговештај смрти Зорана Ђинђића:

"Ако неко од вас у идућих месец или два види негде Зорана Ђинђића, реците му да је и Тито пред смрт имао проблема са ногом." (Митинг СРС, Београд, 23. фебруар 2003)

И у позним мирнодопским данима Косово је истурао као мајку свих питања и платформу свих платформи, а умео је, није да није, и да чврсто обећа:

"Ја вам обећавам, тако ми Бога, нећу се смирити док Косово и Метохија не буде под

контролом Србије!" (Политика, 21. фебруар 2008)

Противио се чак и страним протеинима.

"Све док у мојој кући моја жена буде спремала супе, сарме, подварке, док буде кувала пасуљ, боранију, моја деца неће ићи у 'Мек Доналдс'." (ТВ Плус, Крушевац, 17. марта 2000)

У експлицитности није крио опредељење.

"Нажалост, ово није руска провинција, али ово никада неће бити ни колонија ЕУ, то вам гарантујем." (Скупштина Србије, 8. мај 2007)

Своју "резервисаност" према ЕУ успео је да упакује у једну од најчувенијих метафора србијанске политике.

"ЕУ је врло скупоцен персијски тепих. Једина мана је што има једну рупу. Та рупа, то је Србија. ЕУ би златним концем ту рупу закрпила, јер јој у супротном скупоцен тепих ништа не вреди. Не може нигде да га изложи." (Курир, 31. јануар 2008)

И онда је уследио још један коловрат.

"Ја то говорим већ пет година: ми не можемо без Европске уније!" (Б92, 23 септембар 2009)

Бајчетински вођар, како је себе волео да представља, постао је уважени грађанин света.

"Поносан сам што Стразбур називам својим другим градом. За ваш град ме везују најлепше успомене." (Тањуг, 3. октобар 2013)

